

Sygn. akt: III C 101/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Mariusz Toczek

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki M. C. kwotę 7.850 zł (siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 10 października 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki M. C. kwotę 2.517 zł (dwa tysiące pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 22,40 zł (dwadzieścia dwa złote czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt III 101/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2014 roku powódka M. C. zażądała zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na swoją rzecz kwoty 6.850 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że w dniach 6-7 września 2013 roku doszło do kradzieży pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiącego jej własność. Poszkodowana legitymowała się umową ubezpieczenia autocasco zawartą z pozwanym, wobec czego pozwany ponosi odpowiedzialność za powstałą szkodę. Podniósł, że z tytułu odszkodowania pozwany wypłacił jej kwotę 39.800 złotych, która była o 6.350 złotych niższa od należnego. Wskazała również, że dochodzi nadto kwoty 500 złotych tytułem ryczałtu z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Nakazem zapłaty z dnia 6 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 6.850 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyzszemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości, co doprowadziło do utraty jego mocy. W sprzeciwie zażądał oddalenia powództwa w całości i podniósł, że w pełni zlikwidował szkodę.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia. Nadto pismem z dnia 4 grudnia 2015 roku powódka zmieniła żądanie, wskazując że dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty 7.850 złotych wraz z odsetkami opisanymi w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 19 lutego 2013 roku powódka M. C. zawarła z pozwanym Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu marki M. o nr rej. (...) w okresie od 26 lutego 2013 roku do 25 lutego 2014 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- polisa, k. 9;
- ogólne warunki ubezpieczenia, k. 10-21, 129-151;
- kopia dowodu rejestracyjnego, k. 22;
- karta pojazdu, k. 23-27;

Dnia 6 lub 7 września 2013 roku doszło do kradzieży tego pojazdu po pokonaniu standardowych zabezpieczeń. Wartość pojazdu w chwili kradzieży wynosiła 48.600 złotych.

Dowód:

- zaświadczenie, k. 29;
- postanowienie, k. 31;
- zeznania świadka R. C., k. 172-173;
- zeznania powódki, k. 173;
- opinia biegłego, k. 180-188 w zw. z k. 225;

Dnia 11 września 2013 roku powódka przekazała pozwanemu dokumenty oraz klucze do pojazdu. Decyzją z 29 października 2013 roku pojazd został wyrejestrowany. W styczniu 2014 roku strony zawarły umowę przeniesienia własności pojazdu.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- protokół, k. 32-33;
- decyzja, k. 34;
- umowa, k. 66-67;

Pismem z dnia 21 listopada 2013 roku powódka poinformowała, że ustalona przez pozwanego wartość pojazdu nie jest zgodna z rzeczywistością. Wraz z pismem z dnia 2 grudnia 2013 roku pozwany przesłał powódce wycenę wartości. Pismem z dnia 10 grudnia 2013 roku powódka poinformowała pozwanego, że pojazd w chwili kradzieży wart był 50.000 złotych. Pismem z dnia 7 stycznia 2014 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe twierdzenia. Pismem z dnia 29 stycznia 2014 roku pozwany przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 39.800 złotych na podstawie ustalenia wartości rynkowej skradzionego pojazdu. Kwotą taką wypłacił powódce. Pismem z dnia 11 lutego 2014 roku powódka

złożyła odwołanie wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 8.300 złotych stanowiącej uzupełnienie odszkodowania z tytułu kradzieży pojazdu oraz kwoty 500 złotych tytułem ryczałtu za najem pojazdu zastępczego. Pismem z dnia 4 kwietnia 2014 roku pozwany uzupełnił odszkodowanie o kwotę 1.450 złotych i taką kwotę wypłacił powódce dnia 8 kwietnia 2014 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 21 listopada 2013 roku, k. 39-41;
- pismo z dnia 2 grudnia 2013 roku, k. 42-44;
- pismo z dnia 10 grudnia 2013 roku, k. 45-55;
- pismo z dnia 7 stycznia 2014 roku, k. 56-57;
- pismo z dnia 29 stycznia 2014 roku, k. 68;
- potwierdzenia przelewów, k. 71, 91;
- pismo z dnia 11 lutego 2014 roku, k. 87-89;
- pismo z dnia 4 kwietnia 2014 roku, k. 90;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Podstawę pozwu stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 i 2 pkt 1) k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powódka winna była wykazać, że nastąpił wypadek ubezpieczeniowy, który po stronie pozwanej rodził obowiązek zapłaty na jej rzecz odszkodowania, a także wysokość szkody.

W ocenie sądu powódka okoliczności te wykazała w całości. Bezsporne było to, że powódkę łączyła z pozwanym umowa ubezpieczenia autocasco pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w okresie od 26 lutego 2013 roku do 25 lutego 2014 roku. Nadto okoliczność ta wynika z przedstawionych dowodów z polisy oraz ogólnych warunków ubezpieczenia. Bezsporne było również, że zdarzenie stanowiące wypadek ubezpieczeniowy, a więc kradzież pojazdu, miało miejsce dnia 6 lub 7 września 2013 roku, a więc w czasie obowiązywania stosunku ubezpieczenia. Okoliczność ta wynika z zaświadczenia policji oraz postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

W ocenie sądu powódka udowodniła także wysokość roszczenia. Zgodnie z treścią § 30 ogólnych warunków ubezpieczenia wysokość odszkodowania ustala się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu z dnia postania szkody. Wypłata odszkodowania następuje po: przeniesieniu prawa własności pojazdu na pozwanego, przekazanie kompletu dokumentów wymaganych przy zawarciu umowy ubezpieczenia, zdanie wszystkich kluczyków i sterowników do otwierania i uruchamiania pojazdu oraz urządzeń służących do uruchamiania zabezpieczeń przed kradzieżą oraz wyrejestrowanie pojazdu. Bezsporne było to, że doszło do przeniesienia własności pojazdu na pozwanego, jak również do wydania kluczyków i dokumentów. Pojazd został również wyrejestrowany. Okoliczności te nadto wynikają z przedstawionych dowodów z umowy, protokołów oraz decyzji o wyrejestrowaniu. Z dowodu z opinii biegłego wynikało, że w chwili kradzieży pojazd powódki przedstawiał wartość 48.600 złotych. Wprawdzie pozwany kwestionował ustalenia biegłego, jednak w ocenie sądu opinia była jasna, logiczna, pełna, w pełni wyjaśniała wątpliwości pozwalające ustalić wartość pojazdu. W ocenie sądu biegły prawidłowo nie zastosował korekty ujemnej z tytułu importu indywidualnego pojazdu zza granicy. Zwrócić należy uwagę na to, że pojazd został

przywieziony z Niemiec, czyli kraju będącego członkiem Strefy Schengen. Zwrócić należy zatem uwagę na to, że mechanizmy pozwalające dostęp do bazy danych skradzionych samochodów eliminują obawę przed nieznanym pochodzeniem pojazdu. Okoliczność ta nie ma już wpływu na wartość pojazdu. W ocenie sądu trafnie również biegły ocenił, że wcześniejsza naprawa pojazdu nie wpłynęła na jego wartość, gdyż dotyczyła wyłącznie naprawy zderzaka, a zatem elementu wyposażenia pojazdu. Mając na uwadze powyższe okoliczności ustalić należało, że wartość pojazdu w chwili kradzieży wynosiła 48.600 złotych. Tymczasem pozwany zapłacił na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości 41.250 złotych. W takim stanie rzeczy winien uzupełnić odszkodowanie o kwotę 7.350 złotych.

Drugie ze zgłoszonych roszczeń znajdowało oparcie w treści § 37 ust. 1 i 3 ogólnych warunków ubezpieczenia, z którego wynika, że uprawnionemu przysługuje świadczenie w postaci ryczałtu na wynajem pojazdu zastępczego w wysokości 100 złotych za każdy dzień, płatny w odniesieniu do szkody całkowitej oraz szkody polegającej na kradzieży w wysokości odpowiadającej 5 dniom. W takim stanie rzeczy odszkodowanie winno zostać powiększone o wartość ryczałtu z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 500 złotych, który zgodnie z § 38 ogólnych warunków ubezpieczenia winien zostać wypłacony wraz z odszkodowaniem.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.850 złotych, na którą składały się: uzupełnienie odszkodowania z tytułu kradzieży pojazdu w wysokości 7.350 złotych oraz ryczałtu z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 500 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym orzeczono odpowiednio do treści art. 481 § 1 k.c. Zgłoszenie szkody nastąpiło 9 września 2013 roku. Zważywszy na termin określony w art. 817 §1 k.c., pozwany winien był spełnić świadczenie do 9 października 2013 roku, wobec czego zgłoszone żądanie za okres od 10 października 2013 roku mieściło się w tym zakresie.

O kosztach procesu orzeczono odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez powoda koszty składały się: opłata sądowa w wysokości 300 złotych, koszt zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz koszt sporządzenia opinii biegłego pobrany z zaliczki w wysokości 1.000 złotych. Wobec tego orzeczono jak w pkt II sentencji.

W związku z tym, że na poczet opinii biegłego została uiszczona zaliczka w wysokości 1.000 złotych, zaś przeprowadzenie tego dowodu kosztowało 1.022,40 złotych, przeto w pozostałym zakresie koszt ten winien być pobrany od pozwanego według takich samych zasad jak w odniesieniu do zwrotu kosztów. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt III sentencji.